

затваря я бързешкомъ, па шушнешката, и то на гръцки, за да не би да го чуе и разбере прѣзъ двойнитѣ стѣни нѣкой отъ служещитѣ му, казва съ прѣсичанъ гласъ и съ прѣсичани думи слѣдното: „Нѣма да се двоумишъ, нали? и нѣма да откажешъ; никой още нищо не знае за това, което ще ти кажа сега, но ти ще ме послушашъ и този пътъ. Азъ още отъ начало бѣхъ на това мнѣние, защото нищо не чакахъ и нищо не чакамъ и днесъ още нито отъ молби и постѣпки при турското правителство, нито отъ наши редовни или извънредни тукъ събрания; но ето че за това, което ще ти кажа сега, менѣ ми пишатъ довѣрени лица и отъ вѣнка, а и отъ тукашнитѣ наши познати дохождаха, та ми говориха не веднажъ за сжщата работа двама-трима души, но тѣмъ азъ казахъ, че могатъ да правятъ на своя глава каквото обичатъ, да не мѣсятъ, обаче, нито мене, нито Екзархията въ таквазъ работа, защото това е много опасно за всички. Сега да ти кажа. Трѣба да се изпратятъ едно-дваѣ лица въ Европа, за да разкажатъ, както вече могатъ, всичко дѣто трѣба, и да ходатайствуватъ прѣдъ подписавшитѣ парижкия договоръ сили да сторятъ каквото могатъ за подобрене участиа на нашия злочестъ народъ. Това е за сега единчкото по моему срѣдство, за да си помогнемъ, и то трѣба да стане. Азъ ще гледамъ да улесня работата, до колкото е възможно. Ти ще приемешъ да бждешъ едното отъ тия дваѣ лица. За другото, ще ти го обадя, кога се видимъ утрѣ или въ други день. Азъ говорихъ вече съ него. Но дай ми дума, че приемашъ и ти, за да го знаея, че работата не търпи отлагане“. Авторътъ на тия бѣлѣжки не бѣ май изненаданъ отъ тия повѣрителни съобщения на Екзарха, защото идеята за изпращане въ Европа една българска депутация, сжществуваше вече отодавна въ въздуха, както се каза по-горѣ, и тя не бѣше за него